

ПОСТУПАК ПРИВРЕМЕНОГ ОДУЗИМАЊА ИМОВИНЕ

ПРОИСТЕКЛЕ ИЗ КРИВИЧНОГ ДЕЛА

(Члан 21. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела)

У поступку привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела доказује се постојање основане сумње да је вредност имовине која је предмет захтева у очигледној несразмери са законитим приходима окривљеног и постојање опасности да би њено касније одузимање било отежано или онемогућено.

Из образложења:

Првостепени суд је одбио као неоснован захтев јавног тужиоца за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела и као разлоге навео да јавни тужилац није изнео доказе који указују на постојање основане сумње да имовина окривљеног, на коју се односи захтев, проистиче из кривичног дела које је окривљеном стављено на терет у кривичном поступку који је у току.

По налажењу Врховног касационог суда погрешан је став првостепеног суда када оцену о доказаности околности из којих произилази основана сумња да имовина окривљеног проистиче из кривичног дела, везује за конкретно кривично дело, односно за временски период који је у оптужном акту означен као време извршења тог дела и следствено томе као релевантно узима околност да је предметна имовина окривљеног у целини или већим делом стечена пре означеног периода.

У одредби члана 21. став 1. и 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“ број 97/08) – у даљем тексту Закона, прописан је поступак за подношење захтева и одлучивање о захтеву јавног тужиоца за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела, а у члану 3. тачка 2. шта се сматра имовином проистеклом из кривичног дела.

Описаним поступањем првостепеног суда, а што је својом одлуком потврдио другостепени суд учињена је повреда члана 21. Закона у вези са одредбом члана 3. тачка 2. истог Закона и то у корист окривљеног, јер у поступку за привремено одузимање имовине, а поводом кривичног поступка

против окривљеног лица због кривичног дела из члана 2. Закона, чињенице које јавни тужилац доказује јесу постојање основане сумње о очигледној несразмери између законитих прихода окривљеног и имовине која је предмет захтева као и постојање опасности да би касније одузимање те имовине било отежано или онемогућено.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је уважио у том делу захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца и утврдио да је првостепеним и другостепеним решењем повређен закон у корист окривљеног и то одредбе члана 21. у вези са чланом 3. тачка 2. поменутог Закона не дирајући у правноснажне одлуке (члан 425. став 1. и 2. ЗКП).

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда, Кзз 12/11 од 23. марта 2011.године)